

personatges de la nostra terra

(ve de la plana anterior)

Des del seu retorn de l'exili, Heribert Barrera va participar en l'activitat clandestina d'E.R.C. ininterrompudament, i va representar el seu partit en diversos òrgans unitaris, de resistència, com el Secretariat del Consell de Forces Democràtiques, el Consell Català del Moviment Europeu, Consell de Forces Polítiques, Secretariat d'Orientació de la Democràcia Social Catalana, etc,...

P: Si tenim en compte que vostè és un home de partit, amb molt d'èxit dins la política catalana, quines varen ésser les raons que el varen impulsar a militar a la C.N.T.?

R. Bé, jo no he militat mai a la C.N.T. en el sentit de militar. Simplement em vaig inscriure a un sindicat de la C.N.T. La meua actuació va ser purament passiva i únicament tenia el significat d'un cert suport moral, res més que això.

El Sr. Barrera és des de 1970 catedràtic de Química Inorgànica, a la nova Universitat Autònoma de Barcelona.

També és en l'actualitat President de la Societat Catalana de Ciències Físiques i Químiques i Matemàtiques, President del Club d'Amics de la UNESCO, membre del Consell Federal Espanyol del Moviment Europeu, etc,...

En la vida política, ha estat reelegit a cada Congrés, com a Secretari General d'ERC, i va passar a ser Diputat a les Corts Espanyoles en les eleccions generals de 1977, encapçalant la llista "Esquerra de Catalunya" i reelegit a les eleccions de 1979. Un any després seria elegit Diputat al Parlament de Catalunya, concretament el 20 de març de 1980.

P. Sr. Barrera, el 10 d'abril de 1980 és elegit 6è. President del Parlament de Catalunya. En aquest any i mig de mandat, el nostre país ha atravesat moments difícils i polèmics. Ens podria donar una visió personal d'aquests diferents aconteixements?

a/ El "manifiesto" dels 2300

R. El manifest dit dels 2300, ja que mai no he vist aquestes signatures, sinó tan sols uns quants noms, crec que no cal donar-li massa importància. L'única cosa que era important d'aquest manifest, era el fet de que se'n fes tant de cas a Madrid i això responia ja a aquesta política que s'havia, probablement, començat a dissenyar a partir de novembre de 1980, que després va donar lloc a la "concertació".

b/ L'acte celebrat el dia de Sant Joan al "Camp Nou".

R. Fou un acte molt important, ja que va demostrar que Catalunya no quedava passiva davant uns intents clars de retallar la seva autonomia. Va ser el primer gest multitudinari d'oposició a la polí-

ser el primer gest multitudinari d'oposició a la política seguida des de Madrid, de la que ja n'havia tingut manifestacions ben clares en diversos moments.

c/ El 23-F i les seves repercussions.

R. Evidentment va ser un esdeveniment que, com deia abans, va accelerar un procés que ja s'havia iniciat anteriorment. No crec que les coses haguessin anat de la mateixa manera sense el 23-F, però tampoc podem atribuir aquest procés de posar en qüestió les promeses autonòmiques únicament al 23-F. Va quedar clar també que en l'ànim d'aquests "conjurats" del 23-F, l'autonomia de Catalunya era un dels factors determinants de la seva acció.

d/ El 23-Maig, l'assalt al Banc Central.

R. Encara que el que va suc-

ceir no ha estat provat, va demostrar que els intents dels qui volien posar fi a la democràcia amb un cop de força, comptaven amb col·laboracions importants i no es podien considerar com definitivament abandonats ni molt menys.

(El President espera l'altra pregunta sense aixecar el cap i es va perfilant l'imatge d'un home serè, lúcid, senzill i fins i tot humil, al menys en aquesta entrevista)

P. El dia 7 de setembre, i en una conferència a la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo de Sitges es va convertir en un home polèmic per a Socialistes i Centristes. Recordo que va criticar l'artificialitat de l'Estat de les Autonomies, i va decantar-se per una Confederació Ibèrica, o un sistema federalista. A Madrid la cosa estava calenta encara pels actes del "Camp Nou" i del "Pi de les Tres Branques", (mirant "El País" i "Diario 16" n'hi ha prou) i les seves declaracions varen provocar una dura resposta del Delegat del Govern de Madrid, Sr. Rovira Tarazona, i també del Sr. Canyelles (CC-UCD) i del Sr. Reventós (PSC-PSOE), i d'aquí una sèrie d'aconteixements que varen estar a punt de provocar la primera crisi seria del Govern de la Generalitat. Tots aquests fets han culminat amb la presentació d'una "moció de censura" per part dels Centristes.

Quina ha estat la seva postura davant aquests problemes i quina resposta pensa donar al Parlament i al poble català a l'hora de contestar a les acusacions que li fan els Centristes?

R. La meua postura és ben clara, vaig parlar el dia 8 (la memòria no li falla) i no vaig fer declaracions, sinó que vaig simplement dictar una lliçó en un curset sobre els problemes autonòmics d'Espanya, en el qual vaig expressar la meua opinió sobre a-